

Killari rahwa joud kaswis nüüd ikka suremaks. Mõtlesid kül mitmed: „Temma on ih-nus, ja nüüd koggoni ka rahha peäle ahne.“ Ei Hans egga Ewa ei wõtnud sedta kuulda. Nemmad kartsid Jummalat, ja aitasid ka omma poolt waesi, kellele teadsid abbi tarwis oledwad, ja kuida nemmad joudsid. Raiskajale ja teadmatta inimesele nemmad ial ei annud, ommeti mitte suremat kui pallokesse leiba. Agga kes õiged waesed ollid, neid ei jätnud nemmad aitmatta ja piüdsid neile piisut tenistust toimetada.

Kui nende wannem poeg Jaan sai kümneaastaseks olli nende noorem laps, Anno, poleaastane, ja olli neil ennestel kül murret omma laste pärast. Sündis sel aial suur õnnetus Tamma küllas. Range mürristamise pilw tulli laupäaw õhto külla kohta ja pitkne loi ühhe sauna põllema ja jäiwad siina, üks mees omma naese ja kolme lapsega, wiis hinge. Neljas laps, Trino, kes olli kuaaastane, juhtus siis nabre perres ollema, ja jäi se nüüd üksi järrele, kel ei olnud suggulast ühtegi. Pühapäaw ollid

Hans ja Ewa kirrikus. „Õppetaja teggi nende „surnutte pärast tänno, ja ütles ka: Jõsand, „Sinno mõtted ja Sinno teed on immelikkud! „Kui meie ka ei moista neid ärraarwada, siiski „heidame allandlikkult Sinno wäggewa kae alla, „kes Sinna ka nuhheldes omma heldet armo „näitad. Neile, kedda Sinna ni äkkitselt ollid „surma läbbi süit ilmast ärrakorjanud, neile olle „Jõse armolinne; agga meid õppeta se järrele „jänud waese lapse peäle hallastama. Amen!“ Hans ja Ewa ütlesid ka, Amen, ommas süddames, watasid teine teise peäle, ja nende süddamed ollid warsi ühhes nous: Trinut ennese hõleks wõtta. Pärast kirriko läksid nemmad külla kaudo koio ja wõtsid se waese lapse ennesega. Laps nuttis ja läks nende kõrwas. Kui nemmad ollid ärralainud, tulli õppetaja isse ka küllasse ja tahtis Trinut korjada, sest ta teadis et Tamma külla rahwas hea melega nisuggust wäetimat ei tahtnud wõtta, ja ka et wadderid ei teinud ial, mis nende kohhus olleks olnud. Agga wata, teised jo ollid hallastanud! Oli õppetaja südda wägga roemus, kui kuulda sai,